

वा० रा०

॥१०६॥

परमान्नं पायसं ज्ञात्वा निराहारतामितिशेषः ॥ वासवः दास्यति स्वपुरुषद्वारेतिशेषः ॥ ८ ॥ इंद्रादिद्रुपुरुषात् नतुरावणपुरुषादिति विज्ञाय ॥ अभूतलस्पर्शित्वादिरूपैर्देव
चिन्हैः राम आगत्य एनं हत्वा त्वानयिष्यति ॥ संवत्सरतृप्तिकरमिदमन्नं भुक्त्वा देवकार्यसिद्धये मनुष्यभावं धूवत्याप्राणा धर्तव्या देवैरपि मनुष्यभावे आहारं विना जीवितुं न शक्य
ते इत्यादिवचनैश्च निश्चित्येत्यर्थः ॥ निर्वपिष्यति दास्यति ॥ ननु त्रेतायामस्त्रिप्राणवासस्योक्तत्वाज्जीवितुं शक्यत एवेति चेन्न ॥ तथा सत्यपि क्षीणतायां देहवैरूप्ये रावण
स्यानुरागभंगेन तत्पुण्याक्षये तस्य वधो न स्यादिति ॥ रूपलावण्याद्यहानाय तद्दानेनादोषात् ॥ रावणस्य तु तथैव रूपादिदर्शनेन मदत्ताहाराग्रहणेऽपि वन्यफलादीन्याहारं करोतीति

परमान्नं च वैदेत्या ज्ञात्वा दास्यति वासवः ॥ यदन्नममृतप्रख्यं सुराणामपि दुर्लभं ॥ ८ ॥ तदन्नं मैथिलीप्राप्य विज्ञायेंद्रादिदं त्विति ॥
अग्रमुद्धृत्य रामाय भूतले निर्वपिष्यति ॥ ९ ॥ यदि जीवति मे भर्ता लक्ष्मणो वापि देवः ॥ देवत्वं गच्छतोर्वापि तयो रन्नमिदं त्विति ॥ १० ॥
एष्यंति प्रेषितास्तत्र रामदूताः प्लवंगमाः ॥ आख्येयाराममहिषी त्वया तेभ्यो विहंगम ॥ ११ ॥ सर्वथा तु न गंतव्यमीदृशः क्वगमिष्यसि ॥
देशकालौ प्रतीक्षस्व पक्षौ त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥ १२ ॥ उत्सहेयमहं कर्तुमद्यैव त्वां सपक्षकं ॥ इह स्थस्त्वं हिलोकानां हितं कार्यं करिष्यसि
॥ १३ ॥ त्वयापि खलु तत्कार्यं तयोश्च नृपपुत्रयोः ॥ ब्राह्मणानां गुरुणां च मुनीनां वासवस्य च ॥ १४ ॥

बुद्ध्या तस्यां नाम नुष्यत्वनिश्चयः ॥ एतेनाहारं
विनापि पूर्वरूपादिसत्त्वज्ञानेन तस्य तस्याममनुष्यत्वबुद्धौ तत्संबन्धाद्रामेऽपि तत्त्वबुद्धौ रामतो रावणवधो न स्यादित्यपास्तं ॥ ९ ॥ दानमंत्रः यदीति ॥ यदि जीवति तदा प्युपतिष्ठ
तु कालांतरं देवत्वं गच्छतोः प्रामुवतोरपि उपतिष्ठत्विति शेषः ॥ १० ॥ तत्र लंकायां गंतुं ॥ एष्यंति आगमिष्यंति इहेति शेषः ॥ ११ ॥ न गंतव्यं इमं देशं विहायेति शेषः ॥ १२ ॥
उत्सहेयं यदित्वया देवकार्या ये हस्थातव्यं स्यादिति शेषः ॥ पक्षवत्त्वे हि चापल्याद्रंतव्यमेवेतो न्यत्र त्वयेति भावः ॥ १३ ॥ लोकानामेवेत्येव न अपि तु तयोर्नृपपुत्रयोः त
त्कार्यं दूतानां सीताबोधनरूपं त्वयापि कार्यं तवापि कर्तुमर्हं तवापि देवांशत्वेन त्वद्धितमपि तदिति भावः ॥ तत्कार्यस्य लोकसंबन्धित्वं दर्शयति ॥ ब्राह्मणानामिति तत्कार्यमि
ति शेषः ॥ १४ ॥

कि० का०

॥१०६॥